

DE DAG NADAT...

...onze zoon met Down werd geboren

Ine (36): "Om kwart over twee 's nachts word ik wakker van de pijn. Gek. Gisteravond was er nog geen enkele onrust. Ik ben nietsvermoedend in bed gestapt; ik ben ook pas over een week uitgerekend. Maar nu is er geen houden meer aan. De weeën zijn zo sterk dat ik weet: dit wordt een storm. Net als bij de geboorte van onze dochter zes jaar geleden. Zij was er in drie uur. Ik ken mijn lichaam, ik herken de signalen. 'Nou, nou,' zegt de verloskundige aan de telefoon tegen mijn man, 'dat zal wel loslopen.' Toevallig logeert mijn zus bij ons. We maken haar wakker, zeggen dat het is begonnen. Om 2.40 uur zeg ik tegen mijn man: 'Bel nog maar een keer. Het komt.'

Ik zit in de badkamer op de grond voor de wastafel. Mijn man staat in de deuropening te bellen. Ik pers. Mijn man roept aan de telefoon tegen de verloskundige: 'Ik zie het hoofdje!' Ik kan het niet tegenhouden. Ik pers nog een keer en daar glijdt de baby zo in de kom van mijn armen. Het is net een Afrikaanse bevalling. Heel sereen, heel mooi. Ik houd het kindje vast, het is een jongetje en hij huilt direct. Mijn zus zit naast me op de grond. Er heerst volkomen rust. Ik kijk naar het kind en voel een afstand. Hij ziet er mooi uit, maar ik weet: er is iets. Ik neem hem in mijn armen en loop naar de slaapkamer. Mijn zus ondersteunt me. Ze legt de baby op mijn borst onder een dekentje. Hij heeft het koud. Daarna is er drukte. De verloskundige arriveert. Ik lig op bed met onze zoon op mijn buik en voel een groot geluk, maar er is ook iets anders. Iets onbestemds. Mijn intuïtie krabbelt aan de deur. Sep haalt een tien op de Apgarscore. Tegen vijf uur liggen we gewassen en warm in een schoon bed. Ik dommel wat. Heel licht.

Vanmorgen zie ik het. Het ochtendlicht valt door het slaapkamerraam naar binnen in het bedje waar Sep op zijn zij ligt te slapen. Ik kijk naar zijn gezichtje en zeg tegen de kraamhulp: 'Als ik zo naar hem kijk, lijkt het wel of hij Down-oogjes heeft.' De kraamhulp kijkt. Ze ziet niets. Waarom denk ik aan Down? Daar heb ik al die negen maanden geen seconde aan gedacht. Nu heb ik een naar gevoel in mijn buik. Ik kijk naar Sep en twijfel over zijn naam. Past zijn naam wel? Is Sep wel Sep? Mijn man wuift het weg. Ach, ik haal me

dingen in het hoofd. Ik ben gewoon moe. Mijn kind heeft aandacht nodig. Sep is misselijk van de snelle bevalling en moet veel overgeven. De borstvoeding lukt nog niet. Mijn ouders komen langs, mijn schoonouders. Ik kijk steeds naar mijn zoon. Ik kan hem niet echt in mijn armen sluiten. Toen onze dochter werd geboren, was er direct onvoorwaardelijke liefde. Waarom is die er nu niet?

De liefde zal pas later komen, als Sep drie dagen oud is. Er komt een verloskundige langs die mijn onrustige gevoel bevestigt. Ze zal Sep oppakken, hem nauwkeurig bekijken en zeggen: 'Ik zie kenmerken van Down.' Alle bloed zal uit mijn gezicht trekken. Zie je wel, zal door mijn hoofd schieten,

"Vanmorgen zie ik het.

Als het ochtendlicht op zijn gezichtje valt"

ik heb het gezien. Direct zal ik beseffen dat vanaf nu alles anders wordt. De toekomst zal kantelen. Sep zal ons geen kleinkinderen schenken, hij zal niet zelfstandig kunnen wonen, hij zal geen carrière maken. Mijn verwachtingspatroon wordt vergruisd, ik zal dit kind niet kunnen inkleuren met mijn eigen kleurpotloden. Dit kind is anders. Nu is er nog paniek. Mijn man en ik huilen in elkaars armen. We zullen de komende maanden worstelen. Vooral met het besef hoeveel we verwachten van onze kinderen, hoe zeer we perfectie eisen. Dat is confronterend. Het zal me een ander mens maken. Ik zal leren dat het leven komt zoals het je gebracht wordt. En dat het anders-zijn van ons kind niet erg is. Maar eerst zal mijn zus mijn man roepen. We zullen samen huilen. Hij zal zeggen: Ik kan dit niet, ik kan dit niet! Van de weeromstuit zal Sep ook beginnen te huilen. En dan vindt de ommkeer plaats. Ik zal tegen de kraamhulp zeggen: 'Geef me mijn kind.' Ik pak hem aan, deze kleine jongen van drie dagen oud. En ik zal hem voor het eerst echt in mijn armen sluiten. Vanaf dat moment is Sep onvoorwaardelijk mijn kind."

Libelle is op zoek naar mooie en ontroerende verhalen voor nieuwe afleveringen van deze serie. Meedoen? Schrijf een korte omschrijving van úw Dag Nadat naar Postbus 1742, 2100 JC Hoofddorp of mail naar Libelle@libelle.nl o.v.v. De dag nadat.